

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Tagajom, Advokátska kancelária TAGAJ s. r. o., Horná 23, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv garantovaných čl. 21, čl. 46 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 12 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva garantovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 372/2016 z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2017 (mailom) a 8. augusta 2017 (poštou) doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sa domáhala zrušenia v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie v konaní o zrušení podielového spoluvlastníctva a ktorým malo dôjsť k porušeniu tam uvedených práv.

2. Sťažovateľka žiadala ústavný súd, aby vyslovil porušenie v záhlaví uvedených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu, zrušil toto rozhodnutie a priznal jej náhradu trov konania. Zároveň požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa vymáhania jej priznanej sumy a nároku na náhradu trov konania.

3. Po oboznámení sa ústavného súdu s obsahom návrhu a pripojeným namietaným rozsudkom krajského súdu dospel k záveru, že ide o návrh, na prejednanie ktorého nie je príslušný podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

4. Pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke predchádzajúceho vyčerpania všetkých procesných prostriedkov, ktoré právny poriadok sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a po stránke materiálnej prejavujúc sa v požiadavke, aby ústavný súd zasahoval z dôvodu ochrany ústavne zaručených základných práv a slobôd až v okamihu, keď ostatné orgány verejnej moci už nemajú k dispozícii prostriedky, ktorými by mohli protiústavný stav napraviť.

5. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych

a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

6. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura*). Ten, kto sa stavia k ochrane svojich práv s neospravedliteľnou ľahostajnosťou alebo nevedomosťou, nemôže s úspechom požadovať ochranu týchto svojich práv ihneď na ústavnom súde, tak ako to urobila v tomto konaní sťažovateľka prostredníctvom osoby práva znalejš (advokáta), u ktorej platí notorieta, že pozná platné právo.

7. Jedným zo základných princípov, na ktorých je vystavaná nová procesná úprava dovolania ako mimoriadneho právneho prostriedku podľa § 421 ods. 1 CSP, je princíp uvedený v čl. 2 ods. 2 CSP, a to princíp právnej istoty, ktorý je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (Najvyšší súd Slovenskej republiky, ústavný súd, Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie).

Zásadnou zmenou v novej úprave prípustnosti dovolania podľa citovaného ustanovenia proti rozhodnutiam odvolacieho súdu s výnimkami uvedenými v § 421 ods. 2, ako aj v § 422 CSP je nerozlišovanie rozhodnutia z hľadiska jeho formy s tým obsahovým rozdielom, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 CSP.

8. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a tú možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala.

9. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd bez toho, aby sa zaoberal meritom veci a zároveň sa vyjadroval k dôvodnosti sťažnosti či navrhovanému dočasnému opatreniu, musel predložený návrh odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Obiter dictum ústavný súd dodáva, že vadami nedostatočnosti disponovalo splnomocnenie udelené sťažovateľkou advokátovi zo 4. augusta 2017, v ktorom nie je uvedená identifikácia súdneho konania/rozhodnutia, ktorého sa týka, a navrhovaný petit v časti označených porušení práv rovnako nekonkretizuje tam uvedené práva. Uvedené nedostatky sú podľa stabilnej rozhodovacej praxe ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí v prípade, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovanou osobou – advokátom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017